

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ СУДДІВСЬКОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ ТА ЇХ ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ В ПРОЦЕДУРАХ КВАЛІФІКАЦІЙНОГО ОЦІНЮВАННЯ

ДРОЗДОВСЬКИЙ Любомир Петрович - аспірант ВНЗ «Національна академія управління»

ORCID: <https://orcid.org/0009-0003-8591-9568>

УДК 340.12:342.5

DOI: <https://doi.org/10.71404/LAW.UA.2026.1.78>

У статті здійснено комплексний теоретико-правовий аналіз міжнародних та європейських стандартів суддівської доброчесності, а також досліджено специфіку, виклики та колізійні аспекти їхньої практичної імплементації в національну систему судочинства в умовах триваючої судової реформи в Україні. На основі системного аналізу засадничих міжнародно-правових джерел, зокрема Бангалорських принципів поведінки суддів, Висновків Консультативної ради європейських суддів № 3, № 10 та № 17, а також документів Венеційської комісії, обґрунтовано, що доброчесність виступає універсальною ціннісною рамкою та неподільною характеристикою особистості судді. Доведено, що розвиток європейської судової деонтології ознаменував перехід від вузького, суто формального оцінювання виключно професійно-технічної кваліфікації судді, кандидата на посаду судді до глибокого аналізу його особистісних якостей, позапроцесуальної поведінки та морального вигляду. Автор акцентує увагу на тому, що Україна успішно перейняла ці орієнтири на рівні законодавчих положень, проте на етапі практичного правозастосування в діяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та Громадської ради доброчесності залишається низка суттєвих правових колізій. Особливу увагу в роботі приділено дилемі співвідношення між гострим суспільним запитом на радикальне кадрове очищення судової влади та фундаментальним загальноправовим принципом правової визначеності. У цьому контексті детально проаналізовано новітні виклики кваліфікаційного оцінювання, пов'язані з моніторингом «цифрових слідів» суддів та здійсненям

ретроспективного аналізу їхньої наукової діяльності на предмет дотримання академічної доброчесності та виявлення плагіату. За результатами дослідження сформульовано конкретні пропозиції щодо вдосконалення вітчизняного законодавства. Обґрунтовано необхідність нормативної формалізації індикаторів недоброчесності на рівні Регламенту Вищої кваліфікаційної комісії суддів, закріплення чіткого стандарту доказування («обґрунтований сумнів»), а також впровадження диференційованого підходу до ретроспективної оцінки дій судді минулих років, який дозволить чітко відмежовувати технічні помилки від умисного привласнення чужої інтелектуальної праці. Констатовано, що послідовна гармонізація національних процедур із європейською практикою є обов'язковою умовою побудови справедливої, прогнозованої та захищеної від суб'єктивізму системи оцінювання.

Ключові слова: суддівська доброчесність, кваліфікаційне оцінювання, міжнародні правові стандарти, консультативна рада європейських суддів (КРЕС), правова визначеність, Вища кваліфікаційна комісія суддів (ВККС), Громадська рада доброчесності (ГРД), академічна доброчесність, цифрові сліди, суддівська деонтологія, стандарти доказування.

Постановка проблеми в загальному вигляді та зв'язок із найважливішими науковими чи практичними завданнями

Масштабна судова реформа в Україні, яка триває вже понад десятиліття, ставить за мету відновлення суспільної довіри до судової влади через інструменти глибокого

кадрового очищення та оновлення. Ключовим елементом цього процесу є процедура кваліфікаційного оцінювання суддів. Однак оціночний характер критерію «доброчесності» часто викликає гострі дискусії в професійному середовищі, оскільки відсутність чітких законодавчих меж створює ризики надмірної дискреції органів, які здійснюють кваліфікаційне оцінювання – Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (ВККС) та Громадської ради доброчесності (ГРД). За таких умов звернення до міжнародних стандартів та європейських правових орієнтирів є не просто методологічною потребою, а правовим обов'язком держави задля уніфікації та легітимізації процедур кваліфікаційного оцінювання кандидатів на посаду суддів та суддів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Питання суддівської деонтології, етики та кадрового добору досліджували такі відомі українські та зарубіжні правники, як І. Білоус, Д. Белов, М. Вавринчук, В. Волік, Я. Волошина, Н. Гураленко, С. Жуков, А. Іванцова, О. Когут, О. Косиця, А. Кулібаба, Р. Матвіїв, Н. Ортинська, О. Пунда, А. Романова, N. Arrington, N. Kirby, J. Kirkpatrick, та інші. Проте стрімкий розвиток національної практики оцінювання, поява нових маркерів недоброчесності (включаючи «цифрові сліди» та академічний плагіат) вимагають постійного переосмислення міжнародного досвіду крізь призму сучасних українських реалій.

Метою статті є здійснення комплексного теоретико-правового аналізу міжнародних стандартів суддівської доброчесності та дослідження особливостей, викликів і перспектив їх практичної імплементації в національну процедуру кваліфікаційного оцінювання суддів та кандидатів на посаду судді в Україні. Для досягнення поставленої мети визначено такі завдання: 1) систематизувати фундаментальні міжнародно-правові джерела, що формують європейські деонтологічні орієнтири суддівської доброчесності, та дослідити стан їхньої адаптації в національну практику правозастосування; 2) проаналізу-

вати колізії, які виникають під час кваліфікаційного оцінювання між суспільним запитом на очищення судової влади та європейським принципом правової визначеності; 3) обґрунтувати процесуальні критерії диференціації ретроспективної оцінки дій судді минулих років (на прикладі аналізу наукових праць) та сформулювати рекомендації щодо формалізації індикаторів недоброчесності.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів

Фундаментом глобального розуміння суддівської етики є Бангалорські принципи поведінки суддів (2002 р.), схвалені Резолюцією Економічної та Соціальної Ради ООН 2006/23 [1]. Ці принципи «є основним загальносвітовим стандартом, що визначає показники, правила етичної поведінки суддів. Їх позиціоновано як базові принципи регламентації поведінки суддів» [2, с. 90]. Бангалорські принципи виокремлюють, зокрема, «чесність та непідкупність» як один із шести базових принципів, що повинні визначати професійну діяльність судді. Зазначаючи, що суддя повинен гарантувати, що його поведінка є бездоганною з точки зору стороннього спостерігача. Бангалорські принципи акцентують: для судді недостатньо просто не порушувати закон – його спосіб життя та професійна діяльність мають демонструвати високі моральні стандарти [1].

На європейському просторі ці стандарти деталізуються у Висновках Консультативної ради європейських суддів (КРЄС). Передусім, йдеться про Висновок КРЄС № 3 (2002) щодо принципів і правил, які регулюють професійну поведінку суддів, зокрема питання етики, несумлінної поведінки і безсторонності в якому наголошується, що правила поведінки суддів мають базуватися на самодисципліні, а суспільство повинно мати впевненість у високих етичних якостях суддівського корпусу [3]. У п. 8 цього Висновку вказано, що «повноваження, надані суддям, тісно пов'язані із цінностями правосуддя, справедливості та свободи. Стандарти поведінки, що застосовуються до суддів, випливають із цих цінностей і є передумовою дові-

ри до відправлення правосуддя» [3]. Стаття 11 Висновку передбачає вагомість суддівської діяльності для суспільства, оскільки судді «вони працюють у сферах, які торкаються самої суті людського життя» [3].

Отже, висновок КРЕС № 3 (2002) визначає суддівську етику та доброчесність як інструмент самодисципліни, що ґрунтується на цінностях справедливості та є фундаментальною основою для формування суспільної довіри до правосуддя.

Висновок КРЕС № 17 (2014), який безпосередньо стосується оцінювання роботи суддів, чітко вказує, що оцінювання індивідуальних якостей судді має проводитися насамперед з метою покращення якості судочинства, а не як прихований механізм дисциплінарного тиску чи політичної розправи. Особливе місце у системі європейських правових орієнтирів доброчесності суддів та кандидатів на посаду суддів посідає Висновок КРЕС № 17 (2014), який деталізує межі індивідуального оцінювання суддів, зокрема в контексті перевірки їх етичних якостей та професійної поведінки як невід'ємних складових критерію доброчесності. Проаналізувавши пункти 32–33 цього Висновку, можна констатувати, що європейські стандарти вимагають чіткої деполітизації та десуб'єктивізації процесу перевірки етики. КРЕС наполягає на тому, що оцінювання доброчесності має базуватися виключно на об'єктивних фактах (п. 37) та заздалегідь визначених законом критеріях (п. 35). Це актуалізує проблему національної практики ВККС та ГРД, де оціночний характер критерію доброчесності часом вступає у колізію з вимогою КРЕС щодо недопустимості використання результатів оцінювання як інструменту прихованого інституційного чи дисциплінарного тиску на суддю (п. 50) [4].

Таким чином, У Висновку № 17 (2014) КРЕС розглядає професійну етику та високі моральні якості суддів як фундаментальні елементи їх індивідуального оцінювання. КРЕС констатує, що перевірка етичного складника доброчесності судді має базуватися виключно на об'єктивних, заздалегідь визначених законом критеріях та достовірних фактах, повністю виключаючи суб'єктивні припущення чи політичний вплив уповно-

важених на оцінювання суб'єктів. Важливим для впровадження судової реформи є європейський імператив, відповідно до якого незадовільні результати оцінювання доброчесності (зокрема в ретроспективному вимірі) не повинні автоматично призводити до звільнення судді. Такий кардинальний захід є пропорційним лише у виняткових випадках – за умови доведення умисного, серйозного порушення або повної нездатності особи виконувати свої обов'язки на мінімально прийнятному рівні. Таким чином, європейський стандарт вимагає дотримання балансу: оцінювання доброчесності має слугувати інструментом підвищення якості судочинства, а не механізмом прихованого інституційного тиску на суддю.

Досліджуючи генезу та еволюцію європейських уявлень про зміст і межі перевірки етичного складника кадрового потенціалу судової влади, особливу увагу варто приділити Висновку КРЕС № 10 (2007) «Про судову раду на службі суспільства» [5]. Хоча зазначений документ присвячений організаційно-правовим аспектам формування, статусу та функціонування вищих органів судового врядування (рад суддів), проте він містить низку засадничих положень, що мають виняткове значення для розуміння доктрини суддівської доброчесності та методології її верифікації.

У контексті нашого дослідження ключовим є те, що у п. 56 Висновку № 10 (2007) здійснено нормативну та концептуальну легітимацію доброчесності як наріжного принципу функціонування судової системи. Європейські експерти чітко вказали, що професійне оцінювання суддів має складатися не лише з перевірки юридичної експертизи і загальних професійних здібностей суддів, а й більш особистої інформації, такої як їхні особисті якості і навички спілкування [5].

Зазначений підхід відображав фундаментальну трансформацію європейської доктрини суддівської деонтології – перехід від вузького, суто формального оцінювання професійно-технічної кваліфікації (знання матеріального та процесуального права, показники скасованих рішень, швидкість розгляду справ) до комплексного, системного

аналізу особистості судді як носія державної влади. Введення до предмету оцінювання категорій «особисті якості» та «особиста інформація» фактично підтверджує, що суддівська доброчесність є неподільною характеристикою судді-правника, яка не може обмежуватися виключно його поведінкою під час проголошення судових рішень у залі судових засідань [5].

У сучасних українських реаліях реалізації кадрового очищення судової системи через процедури кваліфікаційного оцінювання, цей європейський орієнтир набуває особливої гостроти та безпосередньо легітимує правомірність діяльності ВККС та ГРД щодо моніторингу позапроцесуального життя судді. Зокрема, виходячи з методологічного підходу КРЄС, до таких релевантних особистісних і морально-етичних маркерів сьогодні обґрунтовано належать: 1) академічна доброчесність: наявність або відсутність фактів свідомого привласнення чужої інтелектуальної праці (плагіату) у дисертації чи наукових публікаціях судді, що прямо вказує на дефект загальної чесності особи; 2) цифрова культура та етика: характер проявів особи у віртуальному просторі (аналіз так званих «цифрових слідів» у соціальних мережах, публічних коментарів, верифікація задекларованого майна через відкриті медіа-джерела), що формує рівень суспільної довіри до неї.

Водночас, розширення меж перевірки за рахунок дослідження «особистої інформації» судді, закладене у Висновку № 10 (2007), висуває підвищені вимоги до дотримання принципу правової визначеності. КРЄС у цьому ж документі послідовно застерігає органи судового врядування від суб'єктивізму та дискреційного свавілля. Будь-який аналіз особистісних якостей має відбуватися за чіткими, прозорими, заздалегідь оприлюдненими критеріями та виключно на підставі достовірних, перевірених фактів, а не чуток чи політично вмотивованих припущень [5].

Більше того, Висновок № 10 (2007) окреслює важливий інституційний баланс у питанні взаємовідносин судової влади із суспільством (Розділ G). Вітаючи відкритість рад суддів перед громадянським суспільством, КРЄС наголошує на недопустимості

ситуацій, коли залучення громадського елементу призводить до політизації процесів оцінювання або порушує засадничий принцип незалежності. У контексті вітчизняної практики це означає, що хоча ГРД відіграє важливу роль у збиранні «особистої інформації» про етичність судді, остаточно, юридично значуще рішення та правове оцінювання доказів (наприклад, оцінка умислу у ретроспективних справах про плагіат) має залишатися виключною компетенцією легітимного органу, сформованого відповідно до європейських стандартів – ВККС.

Таким чином, аналіз п. 56 Висновку КРЄС № 10 (2007) дозволяє стверджувати, що критерій доброчесності судді є визнаним на загальноєвропейському рівні інструментом верифікації морально-етичної зрілості судді-правника, який вимагає дослідження його особистісних характеристик, проте процесуальні форми такого дослідження мають суворо підпорядковуватися імперативам пропорційності, об'єктивності та захисту основоположних прав судді як громадянина.

Слід зазначити, що Україна здійснила значний крок уперед, імплементувавши як згадані, так і інші міжнародні, зокрема, європейські, орієнтири у норми Закону України «Про судоустрій і статус суддів» [6]. Цей нормативно-правовий акт прямо пов'язує кар'єру судді з відповідністю критерію професійної етики та доброчесності.

Разом з тим, національна практика сформувала унікальну систему індикаторів недоброочесності, яка за своєю суворістю подекуди перевищує класичні європейські аналоги. До таких маркерів, зокрема, належать: 1) майнова недоброочесність: невідповідність офіційних доходів судді та членів його сім'ї способу життя або вартості набутих активів; 2) недоброочесність у контексті професійної етики та поведінки: ухвалення рішень у стані реального конфлікту інтересів, непрозорі родинні зв'язки; 3) академічна недоброочесність: останніми роками ВККС та ГРД почали активно розглядати факти наявності плагіату в наукових працях суддів як самостійну підставу для визнання його недоброочесним. На нашу думку, такий підхід корелюється з Бангалорським принципом чесності, адже

привласнення чужої інтелектуальної праці прямо свідчить про дефект особистісних якостей судді-правника та може побічно вказувати на таку ж недоброчесну поведінку під час здійснення правосуддя..

Головним викликом української практики є дотримання принципу правової визначеності, на важливості якого наполегливо наголошують і ЄСПЛ, і Венеційська комісія. Колізія виникає тоді, коли ВККС та/або ГРДД застосовують сучасні стандарти ретроспективно. Наприклад, оцінюючи наукові праці суддів, захищені задовго до нормативного закріплення інституту академічної доброчесності (до 2017 року), відповідні органи стикаються з апелюванням суддів до доктрини «легітимних очікувань». Судді наполягають, що їхні дипломи були видані уповноваженими державними органами (МОН) відповідно до тогочасних процедур, а отже, перегляд цих рішень через десятиліття підриває правову стабільність.

Європейський стандарт вимагає, щоб процедура оцінювання була передбачуваною. Міжнародні інституції застерігають, що надто широке тлумачення критеріїв доброчесності без чітко визначених стандартів доказування та строків давності може перетворити кваліфікаційне оцінювання на інструмент інституційного тиску на суддю, що є неприпустимим у демократичному суспільстві.

Висновки

У результаті проведеного комплексно-теоретико-правового аналізу міжнародних стандартів суддівської доброчесності та специфіки їх імплементації в національну практику кадрового очищення судової влади було сформульовано такі підсумкові висновки:

1. Концептуальний вимір міжнародних стандартів. Міжнародні правові орієнтири (зокрема Бангалорські принципи поведінки суддів, Висновки КРЕС № 3, № 10 та № 17) пропонують універсальну ціннісну рамку, в якій чесність, бездоганна позапроцесуальна поведінка, прозорість та висока індивідуальна культура етики судді є невіддільними ознаками професійного статусу судді. Зазначений підхід відображає фун-

даментальну трансформацію європейської доктрини суддівської деонтології – перехід від суто формального оцінювання професійно-технічної кваліфікації правника до системного аналізу його особистісних якостей. Україна успішно перейняла ці орієнтири на рівні законодавчих положень, проте на етапі практичного правозастосування в діяльності ВККС та ГРД залишається низка невирішених колізій, пов'язаних з оціночним характером категорії «доброчесність».

2. Проблема інституційного балансу та правової визначеності. Сучасний вітчизняний досвід кваліфікаційного оцінювання демонструє певний дисбаланс між суспільним очікуванням радикального очищення судового корпусу та фундаментальним європейським принципом правової визначеності. Залучення інструментів моніторингу «цифрових слідів» та ретроспективного аналізу біографічних даних суддів (зокрема, перевірка їхніх наукових праць на наявність плагіату) є виправданим кроком, проте процесуальні форми такого дослідження мають суворо підпорядковуватися імперативам об'єктивності, доведеності та захисту основоположних прав особи.

З метою подолання виявлених деструктивних тенденцій та досягнення тривалого балансу між легітимним суспільним запитом на оновлення судової влади та європейськими стандартами незалежності правосуддя, пропонується:

– формалізувати та уніфікувати індикатори доброчесності: геобхідно на рівні Регламенту ВККС затвердити чіткий, прогнозований та вичерпний перелік базових маркерів (критеріїв) недоброчесності. Разом із цим, потребує нормативного закріплення єдиний стандарт доказування (зокрема, концепт «обґрунтованого сумніву»), що мінімізує ризик ухвалення дискреційних рішень на підставі чуток, анонімних повідомлень чи політично вмотивованих припущень;

– диференціювати стандарти ретроспективної оцінки: під час здійснення кваліфікаційного аналізу дій, рішень чи документів судді, які мали місце в минулому (насамперед наукових робіт, дисертаційних досліджень), оцінювальні органи зобов'язані чітко розмежовувати технічні помилки,

друкарські огріхи або застарілі на той час стандарти цитування від умисних, грубих та системних порушень (таких як свідоме привласнення чужого тексту — плагіат). Лише останні можуть кваліфікуватися як триваючий брак доброчесності, що є несумісним із високим статусом носія судової влади.

Послідовна гармонізація національних процедур оцінювання із практикою КРЄС та Венеційської комісії дозволить побудувати в Україні прозору модель судового врядування, а саме кваліфікаційне оцінювання зробити справедливим, прогнозованим і надійно захищеним від будь-яких звинувачень у суб'єктивізмі чи політичному тиску.

Література

1. Бангалорські принципи поведінки суддів : міжнар. док. від 19.05.2006: міжнародний документ ООН. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_j67#Text

2. Матвіїв Р. І. Принципи доброчесності суддів у контексті євростратегічного курсу України: дис. ... д-ра філософії у галузі права: 081 – Право; Неац. Ун-т «Львів. політехніка». Львів, 2026. 238 с.

3. Висновок № 3 (2002) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету Міністрів Ради Європи щодо принципів та правил, які регулюють професійну поведінку суддів, зокрема, питання етики, несумісної поведінки та безсторонності. Страсбург, 19.11.2002. URL: https://court.gov.ua/userfiles/visn_3_2002.pdf

4. Висновок № 10 (2007) Консультативної ради європейських суддів про судову раду на службі суспільства». Страсбург, 21–23.11.2014. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/r_10_2007_2007_11_23.pdf

5. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text>

References

1. Banhalorski pryncypy povedinky suddiv : mizhnar. dok. vid 19.05.2006: mizhnarodnyi dokument OON. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_j67#Text

2. Matviiv R. I. Pryntsyvy dobrochesnosti suddiv u konteksti yevrostrategichnoho kursu

Ukrainy: dys. ... d-ra filosofii u haluzi prava: 081 – Pravo; Neats. Un-t «Lviv. politekhnika». Lviv, 2026. 238 s.

3. Vysnovok № 3 (2002) Konsultatyvnoyi rady yevropeiskykh suddiv do uvahy Komitetu Ministriv Rady Yevropy shchodo pryntsyviv ta pravyl, yaki rehuliuut profesiinu povedinku suddiv, zokrema, pytannia etyky, nesumisnoi povedinky ta bezstoronnosti. Strasburh, 19.11.2002. URL: https://court.gov.ua/userfiles/visn_3_2002.pdf

4. Vysnovok № 10 (2007) Konsultatyvnoyi rady yevropeiskykh suddiv pro sudovu radu na sluzhbi suspilstva». Strasburh, 21–23.11.2014. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/r_10_2007_2007_11_23.pdf

5. Pro sudoustrii i status suddiv: Zakon Ukrainy vid 02.06.2016 № 1402-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text>

Drozdovskyi Liubomyr Petrovych,

PhD student at the National Academy of Management

ORCID: <https://orcid.org/0009-0003-8591-9568>

INTERNATIONAL STANDARDS OF JUDICIAL INTEGRITY AND THEIR IMPLEMENTATION IN QUALIFICATION ASSESSMENT PROCEDURES

This article provides a comprehensive theoretical and legal analysis of international and European standards of judicial integrity, and examines the specific features, challenges and conflict-of-law aspects of their practical implementation within the national judicial system against the backdrop of the ongoing judicial reform in Ukraine. Based on a systematic analysis of fundamental sources of international law, in particular the Bangalore Principles of Judicial Conduct, the Conclusions of the Consultative Council of European Judges Nos. 3, 10 and 17, as well as documents of the Venice Commission, it is demonstrated that integrity serves as a universal value framework and an integral characteristic of a judge's personality. It is demonstrated that the development of European judicial deontology has marked a transition from a narrow, purely formal assessment of the exclusively

professional and technical qualifications of a judge or a candidate for the position of judge to an in-depth analysis of their personal qualities, extra-procedural conduct and moral character. The author emphasizes that Ukraine has successfully adopted these guidelines at the level of legislative provisions; however, at the stage of practical law enforcement in the activities of the High Qualification Commission of Judges of Ukraine and the Public Council of Integrity, a number of significant legal conflicts remain. The paper pays particular attention to the dilemma surrounding the balance between the pressing public demand for a radical purge of the judiciary and the fundamental legal principle of legal certainty. In this context, the latest challenges in qualification assessment are analyzed in detail, relating to the monitoring of judges' «digital footprints» and the retrospective analysis of their academic work to ensure compliance with academic integrity and detect plagiarism. Based on the research findings, specific proposals have been formulated to improve domestic

legislation. The paper justifies the need for the normative formalization of indicators of misconduct at the level of the Regulations of the High Qualification Commission of Judges, the establishment of a clear standard of proof ('reasonable doubt'), as well as the introduction of a differentiated approach to the retrospective assessment of a judge's actions in previous years, which will allow for a clear distinction to be made between technical errors and the deliberate appropriation of another person's intellectual work. It has been established that the consistent harmonization of national procedures with European practice is a prerequisite for building a fair, predictable and subjectivity-proof evaluation system.

Key words: judicial integrity, performance appraisal, international legal standards, Consultative Council of European Judges (CCEJ), legal certainty, High Qualification Commission of Judges (HQCJ), Public Integrity Council (PIC), academic integrity, digital footprints, judicial ethics, standards of evidence.